

بررسی فساد اقتصادی و راه‌های مبارزه با آن

نرگس رحیمیان

کارشناس ارشد مدیریت اجرایی

Narges Rahimian@yahoo.com

فساد اقتصادی و مالی از مشکلات بسیار جدی است که امروزه در سازمان‌ها و شرکت‌های گوناگون مشاهده می‌شود و مسئله‌ای جهانی است. دور شدن از اخلاقیات و پر اهمیت گردیدن مادیات موجب افزایش روزافزون فساد در دنیای اقتصاد شده است. در این مقاله سعی شده مسئله فساد و عواملی که به آن فساد اقتصادی می‌گویند مورد بررسی قرار گیرد و همچنین پیامدها و نتایجی که فساد در پی خواهد داشت مطرح می‌شود. از جمله مسائل مهمی که می‌بایست در برنامه‌ریزی شرکت‌ها مورد توجه قرار گیرد راه‌های مبارزه با این آفت جامعه و ریشه‌کن کردن آن است که سعی گردیده در این مقاله بررسی شود.

واژه‌های کلیدی: فساد اقتصادی (مالی)، شاخص‌های فساد، پیامدهای فساد، مبارزه با فساد.

۱. فساد اقتصادی یا مالی چیست؟

فساد از ریشه فسد و به معنای جلوگیری از انجام اعمال درست و سالم است و در زبان انگلیسی با واژه Corruption و ریشه لاتینی Rumpere مطرح می‌شود که به معنای شکستن و نقض کردن است و چیزی که شکسته یا نقض می‌شود، می‌تواند قوانین و مقررات یا قواعد اداری باشد. به این معنا، فساد هر پدیده‌ای است که مجموعه‌ای را از اهداف و کارکردهای خود بازدارد (تازی، ۱۳۸۷).

تعریف فراوانی برای فساد وجود دارد. رابت ب. زولیک^۱، رئیس بانک جهانی فساد اقتصادی را سلطانی می‌داند که از فقیران می‌ذدد، در امور حکومتی و اخلاقی به مصرف می‌رساند و اعتماد را ازین می‌برد. در جایی دیگر فساد به سوءاستفاده از قدرت برای برداشت شخصی تعبیر شده است و مسائلی از جمله رشوه، کلاهبرداری، اخاذی، اختلاس و ... را شامل می‌شود (دی‌پیاتزا، ۲۰۰۸).

فساد پدیده جدیدی نیست. ۲۰۰ سال پیش یکی از مسئولین کشور هندوستان کتابی در زمینه فساد نوشته بود، دانه و شکسپیر نیز در زمینه فساد مطالب بسیاری گفته‌اند. در بسیاری از کتب و مقالات سده‌های گذشته نیز روش‌های مبارزه با فساد به چشم می‌خورد. طبق تعریفی که در سال ۱۹۹۳ برای نخستین بار توسط شیلفرو و شینی عنوان شده، فساد

1. Robert –b- Zoe lick

عبارة است از استفاده از اموال دولتی در جهت نفع شخصی. در خصوص هشدار از خیانت به بیت‌المال می‌توان به نامه شماره ۲۰ حضرت علی (ع) به زیادین ابیه جانشین فرماندار بصره اشاره کرد که حضرت فرمودند: همانا من، به راستی به خدا سوگند می‌خورم، اگر به من گزارش کنند که در اموال عمومی خیانت کردم، کم یا زیاد، چنان بر تو سخت گیرم که کم‌بهره شده و در هزینه عیال درمانده و خوار و سرگردان شوی. بنابراین حفظ بیت‌المال و عدم سوءاستفاده از امکانات مالی دولتی تحت هر شرایطی در حکومت علی (ع) مورد تأکید فراوان بوده است (محنت‌فر، ۱۳۸۷).

فساد مالی نقض قوانین موجود برای تأمین منافع و سود شخصی است. از فساد غالباً به عنوان یک بیماری شدید نام بده می‌شود. بیماری نظری سرطان و یا ایدز که به طور بی‌رحمانه از یک سازمان به سازمان دیگر و از یک نهاد به نهاد دیگر سرایت می‌کند، به طوری که تمام نهادهای موجود را تحلیل می‌برد تا منجر به فروپاشی سیستم سیاسی حاکم شود. رواج فساد مالی به درستی به عنوان یکی از مهم‌ترین موانع در راه پیشرفت‌های موقوفیت‌آمیز اقتصادی، به عنوان مثال در کشورهای آسیایی و آفریقایی، بر شمرده شده است. سطح بالای فساد مالی می‌تواند موجب ناکارامدی سیاست‌های دولتی شود. تحقیقات موجود نشان می‌دهد که فساد موجب کاهش سرمایه‌گذاری و در نتیجه کاهش رشد اقتصادی خواهد شد. فساد مالی می‌تواند فعالیت‌های سرمایه‌گذاری و اقتصادی را از شکل مولد آن به سوی رانت‌ها و فعالیت‌های زیرزمینی سوق دهد و همچنین موجب به وجود آمدن سازمان‌های وحشت‌ناکی مانند مافیا شود. فساد گسترده و فraigیر یکی از نشانه‌های ضعف حاکمیت است و عملکرد ضعیف حاکمیت می‌تواند روند رشد و توسعه اقتصادی را رو به تحلیل برد (محنت‌فر، ۱۳۸۷).

۲. انواع فساد اقتصادی

صورت‌های مختلفی از فساد اقتصادی وجود دارد که ممکن است آشکارا و یا به طور مخفیانه باشد. ممکن است فساد اقتصادی با هدف کسب منافع شخصی و یا از روی کینه صورت بگیرد. در هر صورت مشتری و مصرف کننده هزینه فساد اقتصادی را می‌پردازد. فساد رقابت را فرو می‌نشاند و بازار آزاد را واژگون می‌سازد. فساد اقتصادی صورت‌های مختلفی دارد از جمله رشو، کلاهبرداری، اختلاس و بازپرداخت که در ادامه به تعریف این موارد می‌پردازیم.

۲-۱. رشوه

رشوه^۱ رایج‌ترین نوع فساد در کسب‌وکار است. رشوه می‌تواند بین دو فرد و یا یک فرد و یک سازمان عمومی اتفاق بیفتد. رشوه انواع مختلفی دارد. برخی اوقات که به آن پول چرب^۲ می‌گویند،

1. Bribery
2. Grease Money

کارکنان پیش از اینکه در مورد کاری تعهد کنند یا مجوزی صادر نمایند از طرف مقابل پول دریافت می‌کنند (سگراوز، ۲۰۱۲).

محمد جعفر جعفری لنگرودی در تعریف رشوه آورده است: رشوه (جزا) دادن مالی است به مأمور رسمی یا غیررسمی دولتی یا بلدی به منظور انجام کاری از کارهای اداری یا قضایی ولو اینکه آن کار مربوط به شغل دریافت کننده مال نباشد. خواه به طور مستقیم آن مال را دریافت کند و یا به واسطه شخصی دیگر آن را بگیرد. فرق نمی‌کند که گیرنده مال توانایی انجام کاری را که برای آن رشوه گرفته، داشته باشد یا خیر و تفاوت نمی‌کند که کاری که برای راشی می‌بایست انجام شود، حق باشد (بر طبق قانون) یا نه. (اسلامپور کریمی، ۱۳۸۷).

۲-۲. کلاهبرداری

کلاهبرداری^۱ نوع دیگری از فساد اقتصادی است که اعضای یک شرکت از آن برای منافع شخصی سوءاستفاده می‌کنند. این نوع از کلاهبرداری هم در بخش‌های عمومی و هم در بخش‌های اختصاصی دیده می‌شود (سگراوز، ۲۰۱۲).

کلاهبرداری بردن مال غیر با تسلیم به وسائل متقلبانه است و به لحاظ تسلط بر مال غیر با سرقت و خیانت در امانت مشابه است، اما دارای خصوصیات ویژه‌ای است که آن را از جرایم مذکور جدا می‌کند. از جمله به کار بردن وسیله متقلبانه، اغفال مالباخته و تسليم مال از طرف وی به کلاهبردار ویژگی خاص کلاهبرداری است که در سایر جرایم وجود ندارد. به لحاظ اینکه جرم مذکور به روش‌های مختلف واقع می‌شود، تحولات اجتماعی در تغییر چهره‌های مختلف کلاهبرداری نقش مؤثر و مستقیم دارد و لازم است در بررسی این جرم به نکات مذکور توجه بیشتری شود تا هم حقوق متهمان حفظ شود و هم کلاهبرداران با اغفال مخاطبین خود اموال آنها را به یغما نبرند (حیب‌زاده، ۱۳۷۷).

۳-۲. اختلاس

برداشت اجناس شرکت برای استفاده شخصی را اختلاس^۲ می‌گویند. اشخاصی که توانایی تنظیم دویاره سرمایه و پنهان کردن این حقیقت که سرمایه مفقود شده است را دارند، مختلف هستند (سگراوز، ۲۰۱۲). اختلاس اموال عمومی، همزاد با تشکیل حکومت مطرح بوده و قدمتی به اندازه خود دولت‌ها دارد. اختلاس از جمله تعدیات کارمندان و کارکنان دولت و مؤسسات و شرکت‌های دولتی و یا وابسته به دولت و یا سایر مأموران به خدمات عمومی است که به اموال متعلق به دولت یا اشخاص دیگر، صورت می‌گیرد و همواره به عنوان تهدیدی جدی علیه دولت و ملت قلمداد می‌گردد. معیار تحقق جرم اختلاس تصاحب و

1. Fraud
2. Embezzlement

برخورد مالکانه کردن با مال می‌باشد، می‌توان دایره این جرم را به اموال بانک‌های خصوصی، شرکت‌های سهامی غیر دولتی، احزاب، سندیکاهای و نیز به اموال غیرمنقول تعمیم داد (رمضانی، ۱۳۷۹).

۴-۲. بازپرداخت

در کسب‌وکار بازپرداخت^۱ به پرداخت‌هایی اطلاق می‌شود که توسط فروشنده‌گان و در عوض قراردادهایی که موجب تورم ییش از حد هزینه کار انجام شده هستند، صورت می‌گیرد. در حقیقت این نوعی کمیسیون است که از قبل در عوض خدمتی که ممکن است استرداد شود به روش گیرنده داده می‌شود (سگراوز، ۲۰۱۲).

۳. شاخص‌های فساد

در سال‌های اخیر در کشورها به آثار اقتصادی فساد بیشترین توجه معطوف شده است. در این ارتباط عده‌ای در مطالعات مختلف نشان داده‌اند که عوامل اصلی که فساد را در جامعه افزایش می‌دهند عبارتند از: بوروکراسی، سطح دستمزدهای بخش دولتی، نقش قوانین بهویژه قوانین ضد فساد، در دسترس بودن منابع طبیعی، درجه رقابت، تجارت آزاد و همچنین سیاست صنعتی کشورها. در مقابل عده‌ای دیگر توجه خود را به آثار و عواقب فساد متوجه کرده‌اند؛ به عبارت دیگر در گزارشات خود نشان داده‌اند فساد بر روی رشد اقتصادی، سرمایه‌گذاری دولتی، سرمایه‌گذاری مستقیم خارجی، نابرابری درآمد و فقر مؤثر است. همچنین این گروه نشان داده‌اند که فساد بر کارایی اقتصاد، عدالت و رفاه اثر داشته است. بر اساس اعتقاد برخی از اقتصاددانان بستر مناسب فساد در اکثر کشورها تجارت و سیاست می‌باشد. این عده فساد با درجه بالا را با یک اثر منفی مانند گریس در چرخ‌های اقتصادی^۲ تعریف کرده‌اند.

سازمان بین‌المللی شفافیت (TI)^۳ با هدف مبارزه با فساد تأسیس شد. این سازمان به صورت هر دو سال یکبار کنفرانسی با عنوان IACC^۴ برگزار می‌کند. نخستین کنفرانس در رابطه با مبارزه با فساد در سال ۱۹۸۱ با حضور ۳۰ نماینده از کشورهای مختلف جهان در آمریکا و ده‌مین کنفرانس در سال ۲۰۰۱ و با حضور ۱۶۰ نماینده از کشورهای مختلف جهان در چک برگزار شد (محنت‌فر، ۱۳۸۷). پاتردهمین دوره این کنفرانس نیز در نوامبر سال ۲۰۱۲ در برزیل و با محوریت قانون معافیت از مجازات برگزار شد. از جمله نتایج این دوره می‌توان به تأکید بر اهمیت مهار جریان‌های مالی غیر قانونی، اطمینان از وجود شفافیت کافی در سیستم‌های اقتصادی و مالی، شفافیت در تصمیم‌گیری، حمایت از پایان دادن به معافیت از مجازات، پاسخگو بودن و اصل قرار دادن حقوق بشر، تلاش برای مبارزه با فساد در ورزش و آموزش، اهمیت به نقش

-
1. Kickbacks
 2. Greasing the Wheels
 3. Transparency International
 4. International Anti-Corruption Conference

تکنولوژی‌های ارتباطی و اطلاعاتی در مبارزه با فساد و اهمیت آموزش نسل آینده در مورد فساد اشاره کرد (سایت رسمی پانزدهمین دوره کنفرانس مبارزه با فساد، ۲۰۱۲).

شاخص فساد نخستین بار توسط سازمان بین‌المللی شفافیت (TI) در سال ۱۹۹۵ منتشر شد. این سازمان شاخص فساد را مانند سایر متغیرهای اقتصاد اندازه‌گیری و معرفی کرد. شاخص فساد و یا CPI میزان فساد را از صفر تا ۱۰ نشان می‌دهد. براساس این شاخص صفر بیشترین فساد و ۱۰ کمترین فساد را نشان می‌دهد. به عنوان مثال در سال ۲۰۰۱ فلاتند با ۹/۹ عنوان پاک‌ترین کشور و بنگلادش با ۰/۴ بیشترین فساد را در بین کشورهای مختلف جهان به خود اختصاص داده‌اند. این سازمان در سال ۲۰۰۷ شاخص فساد را برای ۱۸۰ کشور جهان بررسی کرده است. در این سال کشور دانمارک، فنلاند و سنگاپور با شاخص عددی یک و بالاترین نمره از ۱۰ یعنی نمره ۹/۴ دارای کمترین میزان فساد بوده‌اند. کشورهای برمه و سومالی با شاخص‌های عددی ۱۷۹ و نمره ۱/۴ از ۱۰ در پایین‌ترین رده قرار گرفته‌اند. جمهوری اسلامی ایران با شاخص عددی ۱۳۱، نمره ۲/۵ را از ۱۰ دارا بوده است؛ این شاخص برای کشور شاخص مناسبی جهت دستیابی به توسعه که مدنظر دولت در چشم‌انداز بیست‌ساله کشور می‌باشد نیست و شاید عامل اساسی در رشد و توسعه اقتصادی کشور تلقی شود. افغانستان با شاخص عددی ۱۷۲ و نمره ۱/۸ از ۱۰ این کشور را نزدیک به چاد و سودان قرار داده است. کشورهای تاجیکستان، آذربایجان، بلاروس، قرقیزستان، لیبیا و زیمبابوه دارای شاخص عددی ۱۵۰ می‌باشند که وضعیت مناسبی نمی‌باشد. در میان کشورهای خاورمیانه، قطر با شاخص ۳۲ دارای کمترین میزان فساد و عراق با شاخص ۱۷۸، دارای بیشترین میزان فساد مالی و اداری در حوزه اقتصادی می‌باشند.

شاخص CPI طرف عرضه فساد را نشان می‌دهد. بنابراین اصل سازمان بین‌المللی شفافیت در سال ۱۹۹۹ با بررسی ۱۹ کشور، شاخص دیگری به نام BPI^۱ را معرفی کرده است. همانطور که از نام این شاخص پیداست، پرداخت کنندگان روش مدنظر است. شاخص CPI بر خلاف BPI طرف تقاضای فساد را اندازه‌گیری می‌کند، نکته حائز اهمیت در این خصوص اندازه فساد است؛ به عبارت دیگر وجود فساد مدنظر نیست. به نظر برخی از اقتصاددانان در همه کشورها فساد وجود دارد، اما درجه فساد در این کشورها با هم متفاوت است. مقادیر عددی این شاخص‌ها نیز همگی درجه و اندازه فساد را نشان می‌دهند. درجه فساد برای کشورها مانند یک سرطان تعریف شده است که اگر دیر شود و به عنوان یک پدیده سیستماتیک در تمام ابعاد رسوخ کند مبارزه با آن امکان‌پذیر نیست (محنت‌فر، ۱۳۸۷).

1. Corruption Perceptions Index
2. Bribe Payers Index

جدول ۱. شاخص CPI و BPI برای کشورهای مختلف جهان

CPI ۲۰۰۱	CPI ۱۹۹۹	BPI ۲۰۰۲	BPI ۱۹۹۹	نام کشور
۹	۹/۴	۸/۴	۸/۳	سوئد
۸/۹	۸/۷	۸/۵	۸/۱	استرالیا
۸/۹	۹/۲	۸/۱	۸/۱	کانادا
۷/۸	۷/۶	۸/۲	۷/۸	اتریش
۸/۴	۸/۹	۸/۴	۷/۷	سوئیس
۸/۸	۹	۷/۸	۷/۸	هلند
۸/۳	۸/۶	۶/۹	۷/۲	انگلستان
۶/۶	۵/۳	۷/۸	۶/۹	بلژیک
۷/۴	۸	۶/۳	۶/۲	آلمان
۷/۶	۷/۵	۵/۳	۶/۲	آمریکا
۹/۲	۹/۱	۶/۳	۵/۷	سنگاپور
۶/۷	۶/۶	۵/۸	۵/۳	اسپانیا
۶/۷	۶/۶	۵/۵	۵/۲	فرانسه
۷/۱	۶	۵/۳	۵/۱	ژاپن
۵	۵/۱	۳/۴	۳/۹	مالزی
۵/۵	۴/۷	۱/۴	۳/۷	ایتالیا
۵/۹	۵/۶	۳/۸	۳/۵	تایوان
۴/۲	۳/۸	۳/۹	۳/۴	کره جنوبی
۳/۵	۳/۴	۳/۵	۳/۱	چین
۷/۹	۷/۷	۳/۴	-	هنگ کنگ
۲/۳	۲/۴	۳/۲	-	روسیه

Source: www.Transparency.org.

همانطور که مشاهده نمودید اعداد و ارقام ذکر شده در جدول (۱) مربوط به سال‌های (۱۹۹۹-۲۰۰۱) بوده و همچنین آمار سازمان بین‌المللی نیز مربوط به سال ۲۰۰۷ می‌باشد. با مراجعه مجدد به سایت مربوطه و جدول رتبه‌بندی کشورها از نظر فساد اقتصادی اطلاعات به روزتری در این مورد به دست آورdim که به این شرح می‌باشد: در سال ۲۰۱۳ کشورهای دانمارک، زلاندنو، فلاند و سوئد از نظر فساد اقتصادی و شاخص CPI به ترتیب در رده‌های اول تا چهارم جهان قرار داشته و دارای کمترین میزان فساد اقتصادی بوده‌اند. کشورهای افغانستان، سومالی و کره‌جنوبی در این رتبه‌بندی رتبه ۱۷۵ را به خود اختصاص داده و بیشترین میزان فساد اقتصادی در دنیا را دارند. ایران در جدیدترین رتبه‌بندی مربوط به فساد اقتصادی در سال ۲۰۱۳ در رده ۱۴۴ قرار داشته و نسبت به سال ۲۰۰۷ شرایط وخیم‌تری را تجربه می‌کند (وبسایت رسمی سازمان بین‌المللی شفافیت، ۲۰۱۴).

۴. ۵ مورد از بزرگ‌ترین فسادها در کسب و کار جهانی

در جدول (۲) فهرستی از بزرگ‌ترین فسادهای اقتصادی جهان را مشاهده می‌کنیم:

بررسی فساد اقتصادی و راههای مبارزه با آن ۱۰۹

جدول ۲. ۵۵ مورد از بزرگترین فسادها در کسب و کار جهانی

تاریخ	شرکت (کشور)	مقدار	جرم
دسامبر ۲۰۰۸	Siemens (آلمان)	۱/۶ میلیارد دلار	- رشوه به مسئولین دولت آرژانتین برای بدست آوردن کارت شناسایی قرارداد دولت
نوامبر ۲۰۰۹	KBR/Halliburton (ایالات متحده آمریکا)	۵۷۹ میلیون دلار	- رهبری کرسسیوم ۴۳ سر کی که برای پیروزی قراردادهای سازندگی به مسئولین نیجریه رشوه دادند.
۲۰۱۰ مه	BAE Systems (ایالات متحده آمریکا)	۴۴۸ میلیون دلار	- پرداخت ۲ میلیارد دلار رشوه به سفیر عربستان سعودی در یک معامله چند میلیارد دلاری اسلحه
جولای ۲۰۱۰	Snamprogetti (هلند)	۲۴۰ میلیون دلار	- رشوه به مسئولین نیجریه ای برای پیروزی در قراردادهای سازندگی
ژوئن ۲۰۱۰	Technip S.A. (فرانسه)	۲۴۰ میلیون دلار	- رشوه به مسئولین نیجریه ای برای پیروزی در قراردادهای سازندگی
ژوئن ۲۰۱۱	JGC Corp (ژاپن)	۲۱۹ میلیون دلار	- رشوه به مسئولین نیجریه ای برای پیروزی در قراردادهای سازندگی
آوریل ۲۰۱۰	Daimler AG (آلمان)	۱۵۵ میلیون دلار	- پرداخت های غیرقانونی به سران کشورهای خارجی به ارزش دها میلیون دلار در حداقل ۲۲ کشور
مارس ۲۰۱۱	Alcatel-Lucent (فرانسه)	۱۳۷ میلیون دلار	- رشوه به مسئولین برای پیروزی در قراردادهای ارتباط از راه دور در کاستاریکا، هندوراس، مالزی و کشورهای دیگر
آوریل ۲۰۱۰	Panalpina World Transport (سوئیس)	۷۶ میلیون دلار	- پرداخت هزاران رشوه شرکت حمل و نقل به سران خارجی در حداقل ۷ کشور
آوریل ۲۰۱۱	Johnson & Johnson (ایالات متحده آمریکا)	۷۰ میلیون دلار	- رشوه به پزشکان دولت و مسئولین بهداشت برای افزایش فروش تجهیزات پزشکی در یونان، لهستان و رومانی

Source: Thefiscaltimes.com.

همانطور که مشاهده می نمایید عمدۀ فسادهای اقتصادی در قالب رشوه بوده و در فعالیت‌های کلان اقتصادی دولت‌ها که با مسائل سیاسی گره خورده است رخ داده‌اند. بزرگترین فساد اقتصادی دنیا با ۱/۶ میلیارد دلار رشوه به کشور آرژانتین توسط کشور آلمان صورت گرفته است.

۵. آثار و پیامدهای فساد مالی

شیوع مفاسد مالی در کشور می تواند عوارض و پیامدهای اقتصادی بسیاری را به همراه داشته باشد از جمله:

۵.۱. آثار منفی فساد مالی بر تخصیص صحیح منابع

فساد مالی، کار تعقیب اصل تخصیص تهیه منابع توسط دولت را فلنج می کند و اولویت‌های اساسی در طرح‌های ملی را به دست فراموشی می سپارد و فعالیت‌هایی اولویت می یابند که با منافع نامشروع متصدیان فاسد سازگاری داشته باشند. در اینجاست که افراد به سمت فعالیت‌های نادرست می‌روند و

تلاش در جهت دستیابی به درآمدهای فوری و سهل‌الوصول، به جای شکوفا شدن توانایی‌ها و استعدادها، صورت می‌گیرد.

۲-۵. آثار منفی فساد مالی بر توزیع صحیح درآمدها

این اثر از طریق کاهش درآمدهای دولتی پدید می‌آید و این کاهش توانایی موجب می‌گردد دولت در اجرای طرح‌های عمرانی، اساسی و زیربنایی و نیز پیشبرد برنامه‌های رشد و توسعه ناتوان شود. الگوی نادرست درآمدها باعث رواج نابرابری‌ها و اختلاف‌های شدید طبقاتی می‌شود و در بلندمدت از تحقق کامل عدالت اجتماعی جلوگیری خواهد کرد. به این دلیل اقتشار ضعیف و کم درآمد از مزایای رفاه اجتماعی کمترین بهره را خواهند داشت؛ در توزیع درآمدها جایگاهی ندارند و سرمایه‌گذاری‌های دولتی به نفع این گروه نخواهد بود.

۳-۵. آثار منفی فساد مالی بر کارایی اقتصادی

فساد بیشتر کارایی فعالیت‌های اقتصادی را از طریق توجه به اعمال فساد می‌کاهد و کاهش کارایی به فساد بیشتر خواهد انجامید و بین کاهش کارایی و افزایش فساد مالی دور باطلی ایجاد می‌شود که نتیجه آن حاکمیت گسترده فساد و عوارض ناشی از آن و شکل‌گیری انگیزه‌های فساد است.

۴-۵. آثار منفی فساد مالی بر رشد اقتصادی

تأثیر منفی عمیق فساد مالی بر روی رشد اقتصادی و در نتیجه توسعه اثر منفی بسزایی می‌گذارد. کاهش کارایی اقتصادی، تخصیص نادرست منابع و توزیع نامناسب درآمدها به همراه کاهش انگیزه‌های سرمایه‌گذاری در بلندمدت بر روی رشد اقتصادی کشور اثر منفی خواهد گذاشت؛ در نتیجه، پیامدهای اقتصادی شیوع فساد مالی در کشورها می‌تواند شامل ضد رشد و توسعه بودن مفاسد مالی، ایجاد و گسترش فقر و آثار و پیامدهای آن و نیز تغییر فرهنگ اقتصادی شود. پیامدهای منفی فساد در شرایط نامساعد اقتصادی و اجتماعی می‌تواند هم از نظر اجتماعی و هم از نظر فردی کارساز باشد.

۵. تخصیص نادرست منابع کمیاب

فساد در فرایند بودجه‌ریزی، هزینه‌های مهم برای شبکه‌های توسعه و امنیت اجتماعی را کاهش می‌دهد. بنابراین منابع مالی محدود را به جای خرج کردن در بخش‌های اجتماعی که اولویت دارند، در مناطقی صرف می‌کنند که تنها اندکی از افراد بهره‌مند می‌شوند.

۵-۶. پایمال شدن حقوق افراد

دستگاه اداری فاسد حلقه فسادی را ایجاد می کند که در آن دولت قدرت و توانایی حکومتی خود را از دست می دهد. زمانی که فساد حاکم باشد حقوق و آزادی های انسانی تهدید شده و قراردادهای اقتصادی و اجتماعی نیز غیرقابل پیش بینی می شود.

۷-۵. معاف شدن مجازات

دستگاه قضائی و کارکنانی که رشوه می گیرند بر عناصر فساد و جرم در جامعه تأثیر می گذارند. بنابراین فساد در دستگاه قضائی سبب معافیت از مجازات و ایجاد عدم اطمینان برای کسانی می شود که در پی انصاف و عدل به ویژه برای افراد فقیر هستند.

بر اساس نظریه اقتصادی، فساد رشد اقتصادی را کند می کند زیرا انگیزه سرمایه گذاری را برای سرمایه گذاران داخلی و خارجی کاهش می دهد. در شرایطی که سرمایه گذاران در همان گام نخست می بایست رشوه بدیند تا بتوانند سرمایه گذاری کنند یا اینکه با هر قدمی که بر می دارند با توقع مأموران و مقامهای دولتی رو برو باشند، ارتقاء مانند مالیاتی ویرانگر و زیانبار عمل می کند زیرا پرده پوشی و خفا کاری و بی اطمینانی به انجام قول و قرارهای رشوه گیران آثار منفی خود را به جای می گذارد. فساد از راه کاستن از کیفیت خدمات و زیربنایهای عمومی نیز جلوی رشد اقتصادی و اجتماعی را می گیرد، درآمدهای مالیاتی را کاهش می دهد، استعدادهای درخشنان را از روی آوردن به کارهای تولیدی و ثمریخش بازمی دارد و به سوی فعالیت های بی حاصل اما پر سود و نان و آبدار می کشاند و ترکیب مخارج دولت را به هم می ریزد و ناسالم می کند. در عین حال کسانی هم هستند که می خواهند فساد را به نحوی توجیه کنند، از جمله می گویند که رشوه گیران ممکن است پر کارتر و فعال تر از آب در آیند یا اینکه وجود فساد و رشوه خواری ممکن است موجب شود سرمایه گذاران موافع و پیچ و خم های اداری را دور بزنند!

البته چنین توجیهی با عقل سليم و رأی خرد ناسازگار است و هزار و یک تاب و پیامد ویرانگر را نادیده می گیرد. آثار فساد فقط به قلمرو سرمایه گذاری و بنگاه اقتصادی محدود نمی گردد بلکه امواج آن سراسر جامعه را تکان می دهد و اخلاق و رفتار جامعه را تباہ می سازد و به بیراهه می کشاند. کاری ترین ضربت فساد بر پیکر اقتصاد، به هم ریختن ترکیب مخارج دولت است. سیاستمدارانی که فاسد باشند منابع مالی را بیشتر به جاهایی سوق می دهند که رشوه های کلان عایدشان کند و صدای آن هم در نیاید. به عنوان مثال، منابع را به تولید کالاهایی تخصیص می دهند که رقابت در مورد آنها ضعیف باشد یا به تولید چیزهایی رو می آورند که ارزیابی ارزش آنها دشوار است.

بررسی‌های مقایسه بین کشورها نشان می‌دهد که تأثیر منفی فساد بر سرمایه‌گذاری بخش غیردولتی و بر رشد اقتصادی بسیار سنگین است. تحلیل‌های انجام شده نشان می‌دهد که اگر کشوری شاخص فساد خود را از ۸ به ۴ درصد بر نرخ سرمایه‌گذاری اش افزوده می‌شود و نرخ رشد سالانه تولید ناخالص داخلی وی ۵ درصد افزایش می‌یابد. این نتایج چشمگیر به این معناست که اتخاذ تدابیر مؤثر برای مهار فساد و ارتقاء بسیار ثمر بخش خواهد بود. ارتباط بین فساد و کندی رشد اقتصادی در گروهی از کشورهای دچار کاغذبازی یکسان بوده است؛ پس این ادعا که فساد ممکن است در شرایط وجود بوروکراسی‌های آلوده و فروماهی فایده‌ای داشته باشد بی‌اساس است.

بزرگترین مجرای آسیب‌رسانی فساد به رشد اقتصادی کاهش سرمایه‌گذاری بخش غیردولتی است که دست کم $\frac{1}{3}$ آثار منفی و مخرب خود را ظاهر می‌سازد. $\frac{2}{3}$ دیگر از آثار منفی فساد بر رشد اقتصادی، از مجراهای دیگر بروز می‌کند که برخی از آنها را نام بردایم. جدا کردن این مجراهای یکدیگر دشوار است اما شواهدی وجود دارد که یکی از آنها که همان بهم ریختگی مخارج دولت باشد نقشی بسیار مخرب بازی می‌کند.

تأثیر فساد بر سرمایه‌گذاری بخش دولتی و بر رشد اقتصادی بسیار سنگین است. تحلیل‌های انجام شده نشان می‌دهد که اگر کشوری شاخص فساد خود را از ۶ به ۸ برساند، ۴ درصد بر نرخ سرمایه‌گذاری افزوده می‌شود و نرخ رشد سالانه تولید ناخالص داخلی ۵ درصد افزایش می‌یابد.

۵-۸. ترکیب مخارج دولت

مطالعات مقایسه‌ای در چند کشور نشان داده است که فساد ترکیب مخارج دولت را عوض می‌کند. دولت‌های فاسد برای آموزش و پرورش و حتی بهداشت و درمان از دولت‌های سالم کمتر هزینه می‌کنند و بیشتر اعتبارات را به سرمایه‌گذاری‌های دولتی سوق می‌دهند. تحلیل‌ها نشان می‌دهد که فساد مالی موجب بهم ریختن ترکیب مخارج دولت می‌شود؛ چرا که سیاستمداران فاسد منابع را بیشتر به بخش‌هایی سوق می‌دهند که سودهای کلان عایدشان شود. آنان به خرید هوایپمای جنگی و سرمایه‌گذاری در پروژه‌های عظیم و پر سر و صدا بیشتر علاقمند هستند تا چاپ و تولید کتب درسی و افزایش حقوق معلمان ولو اینکه این نوع خرچ‌ها بیش از آن نوع دیگر به رشد اقتصادی کمک کند.

فساد بیشتر در جایی لانه می‌کند که ضعف‌های نهادی دیگر مانند بی‌ثباتی سیاسی و کاغذبازی اداری وجود داشته باشد و نظامهای قانونگذاری و قضایی نیز ضعیف باشد. با وجود این، باقطع و یقین نمی‌توان گفت که آیا فساد دلیل منحصر بفرد لنگی رشد اقتصادی است یا اینکه ضعف‌های نهادی مرتبط با آن نیز نقش دارد.

حقیقت این است که تمام این نقص‌ها و نقطه‌های ضعف با یکدیگر ارتباط درونی دارند و یکدیگر را تقویت می‌کنند (به عنوان مثال، کاغذبازی راه فساد را می‌گشاید و مأموران یا مقام‌های

اداری فاسد نیز بر کاغذبازی و تشریفات اداری می‌افرایند تا رشوه‌های بیشتری بگیرند). بنابراین، اگر کشوری بتواند ریشه فساد را بخشکاند، درمان دردهای نهادی دیگر ش آسان‌تر خواهد شد، چنانکه اصلاح نسبی ضعف‌های نهادی دیگر مهار فساد را آسان‌تر می‌کند.

۹-۵. مانع رشد اقتصادی

از نقطه‌نظر تئوری اقتصادی می‌توان ادعا کرد که فساد مانع رشد اقتصادی است، زیرا انگیزه سرمایه‌گذاری مولد را از سرمایه‌گذاران داخلی و خارجی می‌گیرد. در مواردی که مقامات فساد دولتی پیش از آغاز به کار یک پروژه اقتصادی درخواست رشوه می‌کنند و یا اینکه تقاضای مشارکت در سود حاصله را دارند، رشوه همچون مالیات عمل می‌کند. فساد از طریق تضعیف زیرساخت‌های عمومی و خدمات همگانی و نیز کاهش درآمدهای مالیاتی موجب کندی آهنگ رشد اقتصادی می‌شود. درنتیجه، افراد با استعداد به جای اشتغال در مشاغل مولد به دلالی و واسطه‌گری روی می‌آورند. یکی از کانال‌هایی که فساد از طریق آن به اقتصاد یک کشور لطمه وارد می‌آورد از شکل اندختن و منحرف کردن ساختار و ترکیب هزینه‌های دولتی است. بررسی‌های موجود نشان می‌دهد که هر کشوری بتواند شاخص فساد را در قلمرو خود از ۶ به ۸ برساند (صرف به معنای بیشترین فساد و ۱۰ به معنای کمترین فساد است) افزایش سرمایه‌گذاری به میزان ۴ درصد و افزایش نرخ رشد تولید ناخالص داخلی را به میزان ۵ درصد تجربه خواهد کرد. این به آن معنا است که دستاوردهای بسیار بزرگ مبارزه با فساد اختصاص هرگونه هزینه‌ای را به این امر توجیه می‌کند. بنابراین، این استدلال خطاست که فساد موجب سرعت بخشیدن به حرکت کند چرخهای بوروکراسی می‌شود.

دولتهای فاسد، هزینه کمتری را به مسائل آموزشی و بهداشتی اختصاص می‌دهند. براساس بررسی‌های انجام گرفته فساد در جایی رواج گسترده دارد که اشکال مختلفی از نابسامانی‌های نهادین را تجربه می‌کنند؛ بی‌ثباتی سیاسی، بوروکراسی حجمی، سیستم قضایی و حقوقی ضعیف و ناقص و ... در این مناطق می‌بایست ضعف نهادین را دلیل اصلی رشد کند اقتصاد دانست و نه فساد را که خود معلول این ضعف است.

فساد مالی موجب کند شدن رشد اقتصادی می‌شود، زیرا انگیزه سرمایه‌گذاری را برای سرمایه‌گذاران داخلی و خارجی کاهش می‌دهد. بررسی‌ها نشان می‌دهند که سرمایه‌گذاران در یک کشور فاسد در مقایسه با کشوری که چهار فساد اندک است معادل ۲۰ درصد مالیات اضافی بر سرمایه‌گذاری دارند.

۱۰-۵. عدم انگیزه مبارزه با فساد

هرگاه فساد در بطن یک سیستم ریشه بدواند و بیشتر مردم برای مدت‌های مديدة در چارچوب این سیستم عمل کنند، دیگر انگیزه برای مبارزه با فساد باقی نخواهد ماند حتی اگر همگان بدانند در صورت تغییر این سیستم از زندگی بهتری بهره‌مند خواهند شد.

۱۱. بی‌ثباتی سیاسی

تداوم و استمرار فساد در برخی از کشورهای جهان، بهوضوح نشان می‌دهد که چگونه فساد موجب بی‌ثباتی سیاسی می‌شود. به این ترتیب، فساد و بی‌ثباتی سیاسی در عمل دو روی سکه‌اند. در کشورهایی که کودتاهاي سیاسی یکی پس از دیگری روی می‌دهد، در واقع یک رژیم فساد جای رژیم فاسد دیگری را می‌گیرد. با این حال دیکتاتورهایی هستند که سالیان دراز بر مسند قدرت باقی می‌مانند و دست اطرافیان خویش را در چپاول بیت‌المال باز می‌گذارند. این رژیم‌ها را مجتمعه‌ای از افراد و نخبگان تشکیل می‌دهند که درباره سطح مشخصی از فساد و چپاول اموال به توافق می‌رسند. این سطح از فساد اگرچه بالاست اما آنقدر نیست که موجب سرنگونی رژیم دیکتاتوری شود.

۱۲. اتخاذ تصمیمات نادرست

فساد موجب اتخاذ تصمیمات نادرست از سوی دیوان‌سالاران می‌شود؛ چرا که آنان از طرح‌های زیر استاندارد، پرهزینه، پیچیده و سرمایه‌بر که به سهولت حسابرسی نمی‌شوند حمایت می‌کنند تا آسان‌تر مبالغ هنگفتی را به سود خود برداشت نمایند.

۱۳. فاصله طبقاتی

فساد مالی، فاصله طبقاتی و نابرابری‌ها را افزایش می‌دهد، زیرا منابع غالباً به بخش‌هایی تخصیص داده می‌شود که قدرت بازپرداخت آن را دارند. به عبارتی، افرادی که از توانایی‌های مالی و موقعیتی بهتر برخوردارند منابع بیشتری را جذب می‌کنند که این امر منجر به بیشتر شدن شکاف طبقات می‌شود (بخشی، ۱۳۹۱).

۶. مبارزه با فساد اقتصادی

طبق پژوهشی جهانی که در سال ۲۰۰۷ در بررسی ۳۹۰ مدیر اجرایی از شرکت‌های مختلف و به صورت کیفی انجام گرفته است، این نتیجه حاصل شد که تنها ۲۲ درصد از آنها مطمئن بودند که برنامه ضد فساد شرکتشان در شناسایی و کاهش خطر فساد مؤثر است. بنابراین داشتن برنامه‌های جدید و خلاقانه برای مبارزه با فساد می‌بایست جزء برنامه‌های اصلی هر سازمان و در راستای برنامه‌ریزی‌های سازمان باشد. مدیر اجرایی سازمان می‌بایست برنامه‌های ضد فساد را شناسایی و برنامه‌ریزی نماید تا سایر افراد دنیز به این امر اهتمام ورزند. هر سازمان باید در مورد کسب‌وکار خود در کشورش و همچنین در کل دنیا و در مورد نوع کسب‌وکار تحقیق کرده و بر اساس اطلاعات به دست آمده تحلیل ریسک نماید. مراحل داشتن یک برنامه ضد فساد خوب به صورت زیر می‌باشد:

- تحلیل ریسک: این مرحله، مرحله اساسی در طراحی یک سیاست ضد فساد مؤثر می‌باشد و در آن در مورد جنبه‌های مختلف کسب‌وکار شرکت از جمله کشور و نوع کسب‌وکار صحبت می‌شود.

- اجرا: در صورتی که این مرحله به درستی اجرا شود، اطمینان حاصل می‌شود که فرایندهای داخلی با سیاست‌های ضد فساد در تضاد نیستند.
- مجوز قانونی: هر فرد در سازمان باید بداند که برنامه ضد فساد دارای مجوز قانونی است و اگر کسی آن را نقض کند، ممکن است شغل خود را از دست داده و یا ارتقا و پاداش را از دست بدهد.
- خطوط امداد: شرکت‌ها می‌بایست خطوطی برای امداد داشته باشند تا افراد بتوانند به صورت آشکار یا بدون نام پاسخ سوالات خود را بگیرند.
- نظارت: تبدیل برنامه ضد فساد به برنامه‌ای سالم و بی‌خطر و شناخت نقاط قوت و ضعف به صورت مستمر برای اثربخش‌تر کردن آن (دی پیاتزا، ۲۰۰۸).

۷. اهداف و فعالیت‌های اصلی در یک برنامه کلی ضد فساد

پیش از اینکه برنامه ضد فساد را عملی کنیم می‌بایست بخش‌های مختلف و نوع فساد را شناسایی نماییم. هدف برنامه‌ها و فعالیت‌های اصلی باید جلوگیری و مبارزه با پنج نوع فساد باشد که در زیر به آنها اشاره می‌شود:

- مبارزه با فساد سیاسی و قانونی
 - مبارزه با اختلاس و سوءاستفاده از بودجه دولت
 - مبارزه با اخاذی و اجحاف کارمندان و مسئولین نسبت به بخش خصوصی
 - مبارزه با سوءتفصیص و حق‌کشی در توزیع کالاهای خدمات دولتی (بهویژه محصولات شرکت‌های دولتی)
 - مبارزه با دزدی و سوءاستفاده از اموال دولت
- برای نیل به این اهداف روش‌های فوق‌الذکر را می‌توان در قالب ۵ گروه اصلی ارائه داد.
- ایجاد شفافیت اطلاعاتی درمورد فعالیت‌های مالی و نحوه توزیع خدمات و محصولات دستگاه‌ها و مؤسسات وابسته به دولت به گونه‌ای که مردم و مسئولین به طور یکسان به این اطلاعات دسترسی داشته باشند.
- فعالیت‌های تجسسی به منظور شناسایی موارد فساد اداری

این فعالیت‌ها به ۳ گروه تقسیم می‌شوند که عبارتند از:

الف) بررسی‌های آماری درمورد رعایت عدالت و ضابطه در توزیع خدمات و امکانات دولتی

ب) تحقیقات نیروهای اطلاعاتی و انتظامی درمورد افراد و نهادهای مظنون به فساد

ج) راهکارهای لازم برای شناسایی کارمندان و سیاستمداران فسادپذیر

- ایجاد مرکز مستقل رسیدگی به شکایات مردم از مراجع دولتی

- ایجاد شرایط مناسب برای حساب‌کشی دموکراتیک

- مطالعه و ارزیابی مستمر هزینه و عملکرد فعالیت‌های ضد فساد در کلیه سطوح دولت (محنت‌فر، ۱۳۸۷).

۸. نتیجه‌گیری

با افزایش روزافزون فساد اقتصادی در سازمان‌ها، شرکت‌ها و مؤسسات در کشورهای مختلف جهان بررسی عوامل مربوط به این موضوع و راه حل‌ها و روش‌های مبارزه با آن امری ضروری به نظر می‌رسد. در این مقاله سعی شد علاوه بر مرور بر مفاهیم مربوط به فساد اقتصادی و آمار موجود در مورد آثار و پیامدهای فساد اقتصادی در جامعه و راه حل‌های مبارزه با آن بحث شود. آنچه می‌بایست در برنامه‌ریزی برای مبارزه با فساد اقتصادی مورد توجه قرار گیرد، این است که پیشرفت و توسعه اقتصاد هر جامعه‌ای و در نتیجه توسعه جهانی در گرو داشتن اقتصادی سالم و عاری از فساد است. جامعه‌ای می‌تواند به استقلال اقتصادی دست یابد که سرمایه‌گذاران امنیت لازم برای سرمایه‌گذاری را داشته باشند تا بتوانند به رشد و توسعه کشور کمک کنند. بنابراین بررسی و توجه به فساد اقتصادی و راه‌های مبارزه با آن اهمیت می‌یابد.

از کاستی‌های این مقاله عدم وجود مطالعات میدانی و تحقیق میدانی در مورد پژوهه‌های فساد اقتصادی است.

منابع

- اسلامپور کریمی، عسکر (۱۳۸۷)، "رشوه، پدیده شوم اجتماعی"، مجله علمی خبری مبلغان، شماره ۱۰۹، ص ۷۷، آبان و آذر.
- بخشی، علی (۱۳۹۱)، "آثار و پیامدهای فساد مالی را توضیح بدهید"، پایگاه آموزشی پژوهشی پژوهه تبلیغ.
- تائزی، ویتو (۱۳۷۸)، "مسئله فساد، فعالیت‌های دولتی و بازار آزاد"، ترجمه بهمن آقایی، اطلاعات سیاسی- اقتصادی، شماره‌های ۱۴۹ و ۱۵۰، بهمن و اسفند.
- حیب‌زاده، محمد جعفر (۱۳۷۷)، مجله دادرسی، شماره ۸، ص ۲۴، خرداد و تیر.
- رمضانی، احمد (۱۳۷۹)، "ارکان جرم اختلاس"، نامه مفید، شماره ۲۴، زمستان.
- محنت‌فر، یوسف (۱۳۸۷)، فساد اقتصادی و چگونگی مبارزه با آن در فرایند توسعه اقتصادی، صص ۳، ۴، ۱۶.
- DiPiazza, A. Samuel (2008), "Confronting Corruption", January.
- Goozner, Merrill (2014), *The Fiscal Times*, (www.thefiscaltimes.com/Articles/2011/12/13/The-Ten-Largest-Global-Business-Corruption-Cases), Accessed on November.
- Segraves, Julie (2013), www.ehow.com/info_8491730_types-business-corruption.html, Accessed on April.
- Vaezoon.ir/Portal/Culture/Persian/Category ID/13360/CaseID/97522/71243.aspx (2012), Accessed on November.
- www.15iacc.org (2014), Official Website of 15th International Anti-Corruption Conference, Accessed on November.
- www.transparency.org/cpi2013/results (2014), Official website of Transparency International, Accessed on November.
- www.wikipedia.com (2013), Accessed on April.